

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 24C/129/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3116208103
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kumová
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2021:3116208103.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín sudkyňou JUDr. Vierou Kumovou v právnej veci žalobkyne W. Z., nar. XX.XX.XXXX, štátnej občianky Slovenskej republiky bytom X. I. XXX/XX, N., práv. zast. Mgr. Sylviou Kohútovou, advokátkou so sídlom Palárikova 7, Trenčín proti žalovanému 1/ Marekovi W., nar. XX.XX.XXXX, štátnemu občanovi Slovenskej republiky, bytom X. č.XX, práv.zast. JUDr. Zuzanou Lukačovičovou, advokátkou so sídlom Bratislavská 354/32, Dubnica nad Váhom, žalovanému 2/ KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, Bratislava, IČO 00 585 441, práv.zast. JUDr. Baltazárom Mucskom, advokátom so sídlom Vajnorská 55, Bratislava o náhradu nemajetkovej ujmy takto

rozhodol:

I. Žalovaní 1/ a 2/ sú povinní zaplatiť žalobkyňi 4.000,-Eur, v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného.

II. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamieta.

III. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% z priznanej sumy. O výške trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku, a to osobitným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa podaným návrhom (po zmene petitu) domáhala, aby žalovaným 1./2/ bolo uložené zaplatiť jej sumu 15.000,-Eur, z titulu náhrady nemajetkovej ujmy s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného, v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žaloba odôvodnila tým, že dňa 21.07.2014 spôsobil žalovaný 1./dopravnú nehodu tým, že viedol osobné motorové vozidlo zn. Peugeot 406 Coupé od obce R. do obce B., kde porušil ustanovenie § 15 odsek X písm. c/ a § 16 odsek 1 zákona č. 8/2009 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách, kedy predchádzal pred ním jazdiace vozidlo, pričom počas predchádzania zrýchlil, a ako sa dostal pred predchádzané vozidlo, zaradil sa späť do pravého jazdného pruhu, dostal šmyk a s vozidlom prešiel do protismernej časti vozovky, kde narazil do oproti jazdiaceho vozidla, ktoré v tom čase viedol majiteľ Slavomír U. so žalobkyňou ako spolujazdkyňou. Pri nehode došlo k čelnému stretu vozidiel a ich odhodneniu mimo vozovku, v dôsledku čoho došlo k ťažkému zraneniu vodiča M. U., na následky ktorých na mieste nehody podľahol a tiež k ťažkému zraneniu žalobkyne ako spolujazdkyne. Žalobkyňa utrpela mnohopočetné zranenia s dobou liečenia XX mesiacov a X dní. Zo znaleckého posudku č. X/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX, vypracovaného znalcom z odboru doprava cestná, vyplynulo, že z technického hľadiska bola príčinou dopravnej nehody nesprávna technika jazdy žalovaného, pričom žalovaný pri predchádzaní vozidla išiel rýchlosťou vyššou ako bola v danom úseku

cesty povolená. Vyššie opísaným konaním spôsobil žalovaný inému z nedbanlivosti smrť a spáchal závažnejším spôsobom konania a súčasne žalobkyni z nedbanlivosti spôsobil ťažkú ujmu na zdraví a čin spáchal závažnejším spôsobom. Za uvedený prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, odsek 2 písm. a/ Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. h/ Trestného zákona v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 157 odsek 1, odsek 2 písm. a/ bol žalovaný odsúdený Trestným rozkazom Okresného súdu Trenčín, v konaní vedenom pod číslom XT/XXX/XXXX na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 2 roky s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 3 roky a bol mu uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu na dobu 3 roky. Poškodená žalobkyňa uplatnila vo vyššie uvedenom trestnom konaní písomne náhradu škody, a to za bolestné, sťaženie spoločenského uplatnenia, liečenie, stratu na zárobok počas PN a taktiež náhradu inej škody - nemajetkovej ujmy v sume 15.000,-Eur. V zmysle Trestného rozkazu Okresného súdu Trenčín zo dňa XX.XX.XXXX, sp.zn. XT/XXX/XXXX boli poškodení v zmysle § 288 ods. 1 Trestného poriadku, odkázaní s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

2. Žalobkyňa si svoje nároky na náhradu škody uplatnila u poskytovateľa povinného zmluvného poistenia zo zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla žalovaného, v Kooperatíva poisťovňa a.s. Listom zo dňa 04.11.2015 poskytovateľ poistenia oznámil žalobkyni, že na náhradu nemajetkovej ujmy nie je zo zmluvného poistenia právny nárok. Žalovaný 1/ neprejavil záujem o uzavretie dohody vo veci náhrady nemajetkovej ujmy, i keď si túto žalobkyňa uplatnila už v trestnom konaní. Z uvedeného opisu skutkového stavu je nepochybné, že konaním žalovaného 1/ došlo k porušeniu právnej povinnosti, v dôsledku čoho bola žalobkyni spôsobená škoda na psychike žalobkyne. S poškodením zdravia žalobkyne súvisia v súčasnosti mnohé obmedzenia v jej normálnom živote majúce pôvod v zásahu do jej psychiky. Žalobkyňa nie je schopná nájsť si nového partnera z dôvodu, že sa stále nevyrovнала so smrťou M. Taktiež má veľké obavy z toho, či ju niekto iný dokáže milovať s následkami, ktoré zanechali zranenia na jej tele, ako sú výrazné jazvy. To jej bráni viesť intímny život od nehody. Žalobkyňa má strach nadviazať nový vzťah z dôvodu, že by opätovne mohla stratiť nového partnera. Ďalšie obmedzenie, ktoré limituje žalobkyňu v bežnom živote je okrem vyššie uvedeného aj skutočnosť, že po nehode jej ostal ako trvalý následok skrátenie ľavej dolnej končatiny, v dôsledku čoho je obmedzená v chôdzi pri väčšine športových aktivít. V súvislosti s tým je zrejmé zníženie kvality a možnosti trávenia voľného času športom, čo má nepochybne nepriaznivý vplyv na psychiku mladého človeka. Nemožno opomenúť aj psychický prvok trvalého skrátenia dolnej končatiny, kedy ako mladá žena je nútená nosiť špeciálne vložky do topánok - podpätenu, ktorá však nie je možné umiestniť do akejkoľvek obuvi. Nemôže nosiť lodičky, topánky na vysokom opätku, čomu musí prispôbovať i druh oblečenia. Vplyv na psychike zanechala nehoda i v oblasti schopnosti žalobkyne viesť motorové vozidlo. Táto síce po dlhšej dobe je schopná sadnúť si za volant a šoférovať, avšak prílišná obava a stres z predchádzania iných motorových vozidiel jej znemožňujú premiestňovať sa vozidlom a každý obiehajúci manéver jej vozidla je pre ňu stresujúci.

3. Výrazným zásahom do osobnosti žalobkyne je i fakt, že sa musela vysporiadať so skutočnosťou, že ako následok poranení lonovej kosti bude v budúcnosti obmedzená v možnosti porodiť dieťa prirodzeným spôsobom. V dôsledku poškodenia zdravia došlo aj k zníženiu vážnosti žalobkyne medzi kolegami v práci, kedy sa niekoľkokrát stala terčom nevhodných poznámok na svoju chôdzu, ako napr. "čo ideš tak pomaly, čo sa Ti nechce?" Po každej nevhodnej narážke potrebuje žalobkyňa relatívne dlhý čas na to, aby so situáciou vyrovnala, často krát dlho plakala. Žalobkyňa je presvedčená, že zo strany žalovaného 1/došlo i k porušeniu práva na život. Právo na súkromie zahŕňa i právo vytvoriť a udržiavať i vzťahy s inými ľudskými bytosťami, najmä v citovej oblasti, aby sa tak mohla naplňať a rozvíjať vlastná osobnosť každého človeka. Žalobkyňa zosnulého Slavomíra Ulmana vrúcne milovala, boli spolu vo vzťahu ako partneri po dobu dvoch rokov a vzhľadom na vek oboch a vážnosť a hĺbku ich vzťahu plánovali svadbu, založenie rodiny a spoločnú budúcnosť. Je nepochybné, že následky na psychike žalobkyne po nehode sú vážne. Žalobkyňa v mladom produktívnom veku nie je schopná nájsť si nového partnera, viesť bežný život mladého slobodného dievčaťa, tešiť sa na budúcnosť. V dôsledku smrti milovanej osoby utrpela žalobkyňa citovú ujmu vo forme šoku, smútok zo straty tejto osoby a tiež spoločensťva s partnerom a s touto skutočnosťou sa jej neporadilo vyrovnáť dodnes. V prvých dňoch bola žalobkyňa v hlbokom šoku, nebola schopná ani plakať, spočiatku si ani neuvedomovala, čo sa stalo. Bola odkázaná na pomoc odborníka - psychológa v nemocnici, brala upokojujúce lieky asi 1 mesiac. Zúčastnila sa i dvoch terapií u psychológa. Po návrate z nemocnice do domáceho prostredia bola nutná psychická pomoc zo strany rodiny. Žalobkyňa stratila zmysel života, odmietala sa rozprávať o svojej traume, odmietala prítomnosť cudzích ľudí a neprestajne plakala. V takomto veľmi zlom psychickom

stave bola žalobkyňa asi 6 mesiacov. Až po nástupe do práce do skočení PN bola schopná začať sa postupne zaraďovať do života. Trauma pramenila nielen zo straty milovaného človeka, ale aj z jej zdravotného stavu a trvalých následkoch vážnych zranení, ktoré utrpela v mladom veku. Z opísaných skutočností je nepochybné, že v dôsledku smrteľnej dopravnej nehody, ktorú zapríčinil žalovaný bola znížená kvalita života žalobkyne. Následky psychickej ujmy neustávajú ani po takmer 2 rokoch. V tejto súvislosti je nepochybnou skutočnosť, že v dôsledku porušenia práva na život zo strany žalovaného došlo k zásahu do jej práva na súkromný a rodinný život, ktoré je chránené ako osobnostné právo podľa ustanovenia § 11 Občianskeho zákonníka. Je zrejmé, že nečakaným, šokujúcim úmrtím partnera žalobkyne, došlo k tak závažnému zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobkyne spočívajúceho v obmedzení jej súkromného, rodinného života ako aj výraznom znížení kvality jej života, že žiadna z morálnych foriem zadosťučinenia podľa ods. 1 § 13 OZ nemôže byť namieste.

4. Konanie žalovaného, ktorý porušil dôležitú povinnosť uloženú mu podľa zákona, ktorého dôsledkom bola smrť partnera žalobkyne, s následným ďalším dôsledkom - zásahom do osobnostnej súkromnej sféry žalobkyne je tak bezpochyby takým z porovnateľných aspektov pre priznanie práva na nemajetkovú ujmu v peniazoch, aký § 13 ods. 2 OZ predpokladá.

5. Úmrtím osoby, za ktoré je z hľadiska práva zodpovedá určitý subjekt, môže dôjsť k zásahu do práva na súkromný a rodinný život akejkoľvek blízkej osoby, ktorej na základe kvality vzťahov so zosnulým vznikla dostatočne intenzívna ujma.

6. Následky tohto zásahu do súkromia žalobkyne sú nereparovateľné, náhrada nemajetkovej ujmy poskytnutá v peniazoch, ktorá žalobkyni vznikla, môže však aspoň prispieť k zmierneniu vzniknutého stavu, uvedené je napokon a jej zmyslom.

7. Máme za to, že smrť blízkej osoby môže vzhľadom k vzájomným úzkym a pevným sociálnym, morálnym, citovým a kultúrnym väzbám, predstavovať natoľko vážnu nemateriálnu ujmu pre rozvíjanie a naplňovanie osobnosti človeka, že môže byť kvalifikovaná ako ujma znižujúca jeho dôstojnosť či vážnosť v spoločnosti.

8. Žalovaný 1/ vo vyjadrení k žalobe uviedol, že tvrdenia, ktoré žalobkyňa uviedla vo svojom návrhu, a to že neprejavil záujem o uspokojenie jej nárokov, ktoré si uplatnila v trestnom konaní nie sú pravdivé. Všetky uplatnené nároky predkladal zmluvnému partnerovi, kde bolo povinne zmluvne poistené jeho motorové vozidlo. Poukázal a to, že žalobkyňa vo svojom návrhu nijakým spôsobom nepreukázala dôvody, od ktorých odôvodňuje svoj návrh. Nepreukázala existenciu jej príbuzenstva s neb. M. U.. Nepredložila dôkaz, ktorým by preukázala skutočnosti, ktoré uvádza vo svojom návrhu, a to že medzi ňou a neb. M. U. bol vzťah /registrovaného/ partnerstva. Má za to, že medzi nimi nebol vzťah príbuzenstva a nemožno od neho odvodzovať ani nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, nakoľko sa nejedná o pozostalú osobu. Žalovaný 1/ má vedomosť, že žalobkyňa predložila znalecký posudok č. XX/XXXX poisťovni Kooperativa poisťovňa, a.s., ktorá jej poskytla poistné plnenie, ktorého výšku v predmetnej žalobe nijakým spôsobom nespomenula. V bode 7. predmetného znaleckého posudku, (ktorého časť žalobkyňa súdu nepredložila) je vyčíslené bodové ohodnotenie jej bolestného poranenia zo dňa 21.07.2014 podľa zákona č. 437/2004 Z.z., kde znalec ustálil, že bodové hodnotenie bolestného poranenia poškodenej činí 1205 bodov (Strana 21 znaleckého posudku č. 62/2015 znalca MUDr. Jaroslava Ridoška). Pokiaľ žalobkyňa uvádza, že sa domáha náhrady nemajetkovej ujmy za usmrtenie partnera a zároveň náhrady za trvalé poškodenia zdravia (t.j. sťažené spoločenské uplatnenie) ako aj psychickej ujmy má za to, že predmetné nároky je potrebné odlíšiť, nakoľko sa právne posúdenie uplatneného nároku nemajetkovej ujmy za usmrtenie partnera a s tým súvisiacej psychickej ujmy, tak ako si ho uplatňuje navrhovateľka je potrebné aplikovať ustanovenia § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Na následky trvalého poškodenia zdravia, ktoré opisuje v návrhu ako skrátenie ľavej dolnej končatiny v dôsledku čoho je obmedzená v chôdzi a pri športe - sťažené spoločenské uplatnenie, ako uvádzané zjazvenie, mala by svoj nárok preukázať znaleckým posudkom, ak sú tieto nároky odlišné už od uplatnených na základe znaleckého posudku č. 62/2015 znalca MUDr. V. L. v trestnom konaní. E. poukazuje na to, že z poistenia zodpovednosti má ako poistený právo, ak ku škodovej udalosti, pri ktorej táto škoda vznikla a za ktorú poistený zodpovedá došlo v čase trvania zodpovednosti, aby poisťovateľ za neho poskytol poškodnému poistné plnenie v rozsahu podľa § 4 ods. 2 zák.č. 381/2001 Z.z. t.j. uplatnené a preukázané nároky na náhradu okrem iného škody na zdraví a nákladov pri usmrtení. Smernice č. 72/166/EHS, č. 90/232/EHS, č. 2000/26ES vyžadujú aby zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla bola

pokrytá poistením v celom rozsahu. Nič v znení uvedených smerníc, ani v judikatúre Súdneho dvora nenasvedčuje tomu, že by bolo možné z poisteného krytia vylúčiť peňažnú náhradu za spôsobenie nemajetkovej ujmy pozostalej osobe po obeti dopravnej nehody, pokiaľ je nárok na takúto náhradu daný vnútroštátnymi právnymi predpismi upravujúcimi občianskoprávnu zodpovednosť za zásah do osobnej integrity, čo zahŕňa tak fyzickú, ako aj psychickú traumu. Súdny dvor rozhodol, že znenie Smernice č. 72/166/EHS a č. 90/232/EHS zahŕňa akýkoľvek typ škody, resp. ujmy bez ohľadu na to, či má majetkovú alebo nemajetkovú povahu a preto nie je možné z neho vyvodiť záver, že nemajetková ujmy, akou je i vnútorná bolesť, utrpenie nespadá do rozsahu pôsobnosti smerníc (rozsudok Súdneho dvora vo veci E-8/07 Nguyen).

9. Žalobkyňa vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného 1/ zdôraznila, že vo svojej žalobe nikde nepoprela, že jej z povinného zmluvného poistenia (ďalej "PZP") žalovaného 1/ boli uhradené nároky na náhradu škody spôsobenej na zdraví v zmysle ust. § 444 a násl. OZ a tieto nároky si ani neuplatňuje. Bolo jej poskytnuté bolestné v sume 13.296,- Eur podľa bodového ohodnotenia vyčísleného v znaleckom posudku MUDr. Mišáka zo dňa 29.09.2014, náklady spojené s liečením v sume 97,84 Eur a úhrada nároku sťaženia spoločenského uplatnenia na základe lekárskeho posudku MUDr. Mišáka zo dňa 30.09.2015 v sume 15.444,- Eur. Podanou žalobou neuplatňuje náhradu za trvalé poškodenia zdravia. Opisom následkov poškodenia jej zdravia v žalobe vyjadruje, ako toto poškodenie zdravia zasiahlo do jej osobnostných práv. Vo svojom návrhu požaduje náhradu za ujmy spôsobené na jej osobnostných právach, konkrétne práve na zdravie a telesnú integritu, a to dopravnou nehodou spôsobenou žalovaným 1/, ktorej bola priamo účastníčkou. Súčasne sa žalobkyňa cíti byť dotknutá aj na svojom práve na súkromie. Má za to, že je potrebné odlišovať inštitút náhrady škody v podobe bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia a inštitút ochrany osobnosti, nemožno tvrdiť, že ide o konkurujúce si nároky a uspokojením jedného z týchto nárokov zaniká možnosť uplatnenia druhého nároku. Odškodnenie sťaženia spoločenského uplatnenia nezohľadňuje to, ako konanie škodcu zasiahlo do súkromného a rodinného života poškodeného, ale sa zaoberá výlučne tým, ako toto protiprávne konanie škodcu obmedzuje možnosti poškodeného uplatniť sa v živote a spoločnosti. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, rozsudok zo dňa 28.05.2014, sp.zn. 7Cdo/65/2013. K námietke žalovaného 1/, že nepreukázala príbuzenský vzťah medzi zosnulým Slavomírom Ulmanom a ňou zdôraznila, že v žalobe neuvádza, že si uplatňuje nárok na náhradu nemajetkovej ujmy ako pozostalá osoba na základe príbuzenského vzťahu s obeťou dopravnej nehody. Má za to, že bola osobou blízkou zosnulému Slavomírovi Ulmanovi a to nie na základe príbuzenského vzťahu, ale vzťahu obdobnému rodinnému vzťahu a súčasne ujmu, ktorú utrpel jej partner pociťuje ako vlastnú ujmu. Ich vzťah bol založený na silných citových väzbách a v dôsledku traumy zo straty svojho partnera nie je schopná dodnes viesť partnerský život s iným človekom. Hĺbku ich vzťahu, silné citové väzby, puto vytvorené medzi nimi vie preukázať výpoveďami svedkov. Svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy opiera o zásah do jej práva na súkromie, ktoré v sebe zahŕňa i právo udržiavať vzťahy s inými ľudskými bytosťami, najmä v citovej oblasti. Rovnako v sebe právo na súkromie zahŕňa i právo na manželský život, na ktorý sa pripravovali so zosnulým, a o ktorý bola v dôsledku dopravnej nehody pripravená. Žalobkyňa a Slavomír U. boli partnermi, spoločne trávili každú voľnú chvíľu, nebolý v čase keď prišiel z práce v zahraničí na M. trávil každý jeden deň so žalobkyňou a spoločne i bývali. Má za to, že treba prihliadnúť na citovú ujmu spočívajúcu v smútku zo straty partnera, strachu z budúcnosti, nepríjemných pocitoch, pocitu hanby za svoj vzťah. Z uvedeného je zrejmé, že sa domáha náhrady nemajetkovej ujmy v dôsledku neoprávneného zásahu do jej osobnostných práv, a to práva na zdravie a telesnú integritu, práva na dôstojnosť a taktiež práva na súkromie, ktorá ujma sa premietla do psychickej sféry žalobkyne. Opísanými dôsledkami protiprávneho konania žalovaného 1/ je poznačená vo svojej osobnostnej sfére a má za to, že je potrebné, aby následky týchto zásahov boli aspoň zmiernené poskytnutím peňažnej satisfakcie. Je toho názoru, že výška požadovaného nároku zodpovedá kritériám primeranosti a je aj dôstojná vo vzťahu k ujme, ktorú v rôznych sférach života utrpela v dôsledku jednak svojej priamej účasti na dopravnej nehode a jednak smrti jej blízkeho človeka pri dopravnej nehode.

10. Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobkyne, žalovaného 1/, svedkov W. H., G. Z. a oboznámil G. rozkaz XT/XXX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX, oznámenie o riešení škodovej udalosti zo dňa XX.XX.XXXX, záver znaleckého posudku XX/XXXX, vyjadrenie žalovaného 1/ k žalobe zo dňa XX.XX.XXXX, záznam z dopravnej nehody, výzva žalovaného 1/ Kooperatíva poisťovňa, poisťná zmluva žalovaného 1/, vyjadrenie žalobkyne, vyjadrenie žalovaného 2/ k žalobe, vyjadrenie žalobkyne k vyjadreniu žalovaného 2/, prílohy - rozsudok KS TN v G. dňa XC/XXX/XXXX, ospravedlňujúci list žalovaného 1/ vrátane podacieho lístka, čestné prehlásenie W. N. zo dňa XX.XX.XXXX, vyjadrenie

žalovaného 2/ zo dňa XX.XX.XXXX, dohoda o vyporiadaní nároku na náhradu škody na zdraví zo dňa XX.XX.XXXX, oznámenie o poistnom plnení zo dňa XX.XX.XXXX, a XX.XX.XXXX, XX.XX.XXXX, obsah pripojeného spisu tunajšieho súdu XT/XXX/XXXX a zistil tento skutkový stav veci:

11. Z výsluchu žalobkyne bolo zistené, že s nebohým sa poznala, trávili spolu čas 2,5 roka, skoro tri pred nehodou. Potom ako sa zoznámili, sa asi po týždni k nim nasťahoval do rodinného domu v ktorom bývala s rodičmi a už neodišiel. Prakticky všetok voľný čas trávili spolu. Celá jej rodina ho brala ako súčasť rodiny, bol s nimi na spoločnej dovolenke. Predposledné Vianoce roku 2012 jej kúpil a daroval prsteň. Následne riešili to ako sa posunúť ďalej či s jej otcom, ktorý mal pozemok budú stavať dom alebo budú bývať u otca nebohého v priestoroch nad garážou. Ich vzťah napredoval až do nehody. V období pred nehodou chodil nebohý pracovať do Nemecka za účelom zabezpečenia finančných prostriedkov na zabezpečenie bývania. S prácou nebohého v zahraničí nesúhlasila, prvé dva týždne preplakala, ale vysvetlil jej, že to robí pre nich. Telefonovali spolu, skypeovali, mailovali, chodil domov 1x za mesiac, prípadne raz za dva týždne. Pracoval tam tri mesiace pred nehodou. Zarábali obaja, nákupy platili spoločne, on si potom zobral úver na auto, ona bola spoludlžníčka. Dôverovala mu a vzťah brala vážne. Plánovali spoločnú dovolenku na začiatku ktorej došlo k nehode. Ešte v tento deň boli spoločne na kúpalisku, ale keďže začalo pršať išli domov, sadli do auta a viac si nepamätá. Keď sa prebrala v nemocnici spočiatku jej dávali lieky na upokojenie a nechceli jej ani povedať k čomu pri nehode došlo, až postupne. V nemocnici po dobu 5 týždňov mala psychológa, ale konzultácie veľmi ťažko znášala, lebo sa v tom čase nechcela o veci baviť, po návrate domov už psychológa nenavštevovala, pretože bola schopná sa o veci baviť iba s blízkymi ľuďmi. Ťažký bol príchod domov, kde zostalo všetko, ako to nechali v ich izbe, bol to "boj", trvalo jej dlho, kým som sa s tým vyporiadala. Nemala záujem o ľudí, o to, aby chodila von, nakoľko to vnímala tak, že každý sa na ňu pozerá, lebo som bola "dokatovaná". Mala pri sebe pár ľudí, svedkovia, ktorí sa jej snažili pomôcť, "ťahali" ju, aby sa so situáciou vysporiadala. Snažili sa, aby chodila plávať, športovať, ale mala obavy z toho, že niekto uvidí jazvy na tele. Po návrate do práce, keď začala pracovať na skrátenej pracovnej úvazok, sa stretávala s poznámkami, napr. "čo idete tak nasilu", pričom sa dva roky učila chodiť. Musela sa prispôbiť tomu, že sa nemôže obliecť, tak ako by "sa patrilo", keďže podpätky už nosiť nemôže. Traumu mala aj z toho, že si musí dávať pozor, aby som nepribrala, vzhľadom na veľkú záťaž pre kĺby, z toho plynuli aj moje obavy, či vôbec bude môcť mať deti. Trestné konanie vedené voči žalovanému 1/ nesledovala, prišlo jej len oznámenie, že bol odsúdený. Trest, ktorý mu bol uložený po morálnej stránke považuje za satisfakciu pre žalovaného 1/, pre ňu nie, nakoľko jej to zdravie, ani priateľa už nevráti. O tom, že list od žalovaného 1/ pre ňu sa nachádza na pošte vedela. Vzťah s nebohým bol intenzívny, čo dokladuje i to, že po týždni začali spolu bývať, každú voľnú chvíľu trávili spoločne, kvôli nemu sa prestala stretávať s inými ľuďmi, bola stále s ním. Každý deň trávili spolu, cez víkendy večery trávili spolu vonku. V lete boli každý deň na kúpalisku, po tom ako si kúpil psa, sme chodili spoločne na prechádzky. Jeho záľubou boli autá, takže ich spolu aj umývali. Hádky medzi nami neboli, nebol dôvod ani čas, aj jej brat jej hovoril, že by chcel mať taký vzťah, ako majú spolu s nebohým, veľa sa spolu smiali, neustále niečo spolu vymýšľali. Po návrate z nemocnice spočiatku sa snažila nič nevidieť, nepočuť, ani sa o situácii nerozprávať, chcela, aby izba zostala v pôvodnom stave. Keďže nebola na pohrebe nebohého chcela ísť aspoň zapáliť sviečku čo nešlo, lebo urnu mali doma rodičia, išla na miesto nehody, čo bolo veľmi ťažké a následne tam každý večer chodila zapáliť sviečku. Situácia sa zlepšila, keď urna už bola na cintoríne, kde sa jej už chodilo lepšie. Bola uznaná za invalidnú, na 60 %. Keď si asi po troch rokoch našla priateľa, neustále mala obavy, čo mu i rozprávala, že s ňou nebude, vzhľadom na to, že mu nebude stíhať, keďže je športovec. Veľmi dlho jej trvalo, kým si ho "pustila k telu". Prezentovala mu aj obavy, že už nebude môcť mať deti. Nový partner s ktorým žije od 10/2019 ju presvedčal, že jej obavy sú nedôvodné, začali spolu chodiť na bicykle, do fitness centra a narodil sa im syn koncom roka 2019, aj keď tehotenstvo nebolo bez problémov.

12. Z výsluchu žalovaného 1/ vyplynulo, že opätovne zdôraznil, že sa chce ospravedlniť, nakoľko ho veľmi mrzí čo sa stalo. Neprejde žiaden deň, aby som na celú situáciu nemyslel a nerozmýšľal nad tým. Už v nemocnici zaujímal o zdravotný stav účastníkov nehody, ale nebolo mi nič povedané, pýtal som sa aj psychológa, ale nebolo mu doporučené, aby sa zúčastnil pohrebu alebo kontaktoval žalobkyňu. Nebohého poznal už pred nehodou, o jeho smrti sa dozvedel až od psychológa, nechcel veriť, že sa také niečo mohlo stať a do dnešného dňa sa s tým snažím vysporiadať. Pracuje ako robotník na ohýbačke, prípadne na výbruse nádrží na základe živnosti, s príjmom cca 1.100,- Eur mesačne. a žalovaná suma je nad jeho možnosti. Snaží sa ľuďom pomôcť, pokiaľ je to v jeho silách, ale nevie odpovedať na otázku či uznáva uplatnený nárok, pričom keby tieto peniaze mal, tak by ich dal.

13. Z výsluchu svedkyne Márie H., priateľky žalobkyne bolo zistené, že žalobkyňa pozná asi X rokov. Je jej kolegyňa, podriadená, stretávajú prakticky každý deň. B. nehodou boli spolu v práci, niekedy išli spolu na zmrzlinu, inak súkromný čas trávili oddelene, o svojom súkromí sa však v práci rozprávali. B. ako si našla partnera, nebohého, stretávali sa s menšou intenzitou. M. s nimi trávila čas výnimočne, keď bola nejaká oslava, v kruhu rodiny, spoznali, keď za ňou chodil do práce, oni trávili čas predovšetkým spoločne. O. žalobkyne s nebohým bol krásny, ľúbili sa, dopĺňali sa, boli si oporou navzájom, a trávili spolu veľmi veľa času, bývali spolu u žalobkyňiných rodičov. R. vzťah napredoval, bol to vzťah do budúcnosti, mali spoločné plány, boli zasnúbení. Po jeho smrti sa ich kontakty stali opätovne takmer každodenné, zdieľala s ňou situáciu, ktorá nastala. Po nehode spolu prežívali všetko, od operácií, ako začala chodiť, bolesti, ktoré prežívala, volania keď v noci nespala. Po návrate z nemocnice žalobkyňa nechcela chodiť medzi ľuďmi, bála sa ich pohľadov, nakoľko ju každý ľutoval. M. si, že spoločne za tmy, večer, nakoľko bolo leto, každý deň chodili na miesto, kde došlo k nehode. Žalobkyňa tam polhodinu na barlách stála a potom ju zaviezla domov. Neskôr, keď už urna bola uložená na cintoríne, chodili aj tam, zasa len za tmy, každé mesačné výročie dávali žlté kvety na hrob. V noci spolu telefonovali, po tom, ako sa vrátili spoločne z hrobu nebohého, žalobkyňa jej hovorila, že nemôže spať, že sa zblázni, že jej búši srdce, že má iskričky pred očami a podobne. Takto sa situácia opakovala dobrý rok, resp. dlhšie ako rok. Boli obdobia keď telefonáty boli intenzívnejšie a niekedy menej. Následne došlo k reoperácii a žalobkyňa sa začala učiť chodiť. Mala pocit, že sa vrátila zasa na začiatok, mala pocity viny, a otázky prečo ona. Nakoniec sa situácia postupne zlepšovala, nastala rehabilitácia, chodili spolu na kontroly do Bratislavy, trénovala chôdzu, a bolo to asi po dvoch rokoch, keď nastúpila na polovičný úväzok do práce. bála sa, kvôli zdravotnému stavu, či bude môcť mať deti, a aké je to nájsť si partnera, keď má zohavené telo. Keď žalobkyňa bola na tom už trochu lepšie, trávili spoločne čas, tak, že chodili na prechádzky najskôr o barlách, neskôr o jednej, potom len s podporou a aj u nej spolu s jej dcérou. Spoločenské akcie nenavštevovali, nechcela chodiť medzi ľuďmi. Stretla s tým, že sa v práci niekedy niekto vyjadroval nevhodným spôsobom, keď ju označili za "šmachtlu", s tým, že šmatlá, nakoľko nohu za sebou ťahala čo sa žalobkyne dotklo, bola plačlivá. Neskôr sa asi dva a pol roka po nehode. cez spoločných známych zoznámila s novým partnerom, pričom spočiatku mala obavy, išla na to veľmi pomaly. Svedkyňa sa "stiahla" a nechala jej priestor na to, aby si tento vzťah budovala. Bolo to vzhľadom k tomu, že žalobkyňa si málo koho pripustí k sebe pričom pred nehodou nemala problém nadväzovať známosti.

14. Z výsluchu svedka G. a, brata žalobkyne bolo zistené, že pokiaľ ide o vzťah nebohého so žalobkyňou, boli zasnúbení. Mali sa veľmi radi, mali pred sebou spoločnú budúcnosť, nebohý sa stále zdržiaval u žalobkyne, resp. jej rodičov, kde i býval. Svedok ho bral ako veľmi dobrého kamaráta, skoro brata, a takto k nemu pristupovali aj rodičia žalobkyne. Pokiaľ ide o ich plány, bol pri tom ako pri spoločnom posezení v altánku na dvore riešili s jeho otcom, či by mohol stavať vzađu na pozemku. Uvažovali aj, že budú bývať nad garážou u otca nebohého. Žili spolu aktívne, v piatok chodili na diskotéky, v lete každý deň na kúpalisko, spoločne chodievali do reštaurácie v Nemšovej na obed. Keď sestra skončila v práci, nebohý ju vyzdvihol autom a spoločne potom išli na výlet. Pamätá, že po nehode jej prvá otázka, keď sme za ňou prišli, bola "kde je Slávo?". Spočiatku klamali, a až neskôr pod vplyvom utišujúcich liekov, jej povedali pravdu. Síce sa sestry nepýtali ako sa cíti, ale videl na nej, že je na tom zle, nemohla chodiť, pamätá si ako ju nakladal do auta, a chodili zapáliť sviečku do Pruského, na miesto nehody, kde bol krížik. Stretávali sme sa tam aj s otcom nebohého a spolu s ním tam plakala. Videl, že sa odcudzila ľuďom, sedela doma, nikam nechodila, čítala motivačné knižky, snažila sa cvičiť, odvtedy s ňou na kúpalisku nebol, nakoľko sa hanbí za jazvu, ktorá vyzerá ako "zips". Viem, že s priateľom chodí tak, aby mali súkromie: Mala obavy, že sa už nikdy nezamiluje. A aj aj z toho, či bude môcť vynosiť dieťa, nakoľko túto pochybnosť jej oznámili lekári kvôli zošrobovanej panve. Asi pred dva a pol rokom nadviazala nový vzťah so súčasným partnerom. Je uzavretejší, zatiaľ si nenašli spolu k sebe cestu, i keď sme sa asi 10x stretli. Nestretáva sa s ich rodinou tak, ako ten predtým.

15. Z vyjadrenie právnej zástupkyne žalobkyne na pojednávaní vyplynulo, že má za to, že súd by mal prihliadať na následky súvisiace s psychickými problémami žalobkyne opísanými v žalobe, spojenými aj s jej estetickým vzhľadom dolnej končatiny ako aj iných častí tela, na ktorých sa nachádzajú jazvy. V danom prípade ide o mladú ženu, ktorá vo veku 23 rokov sa musela psychicky vyrovnávať s následkami nehody na svojom tele, zdraví, s obavami, či bude môcť mať dieťa, založiť si rodinu, či ju nejaký muž prijme a dokáže milovať takú, akou sa stala. Následky zásahu súvisia nielen s tým, že na určitý čas sa život a správanie žalobkyne zmenili, ale žalobkyňa bola a aj v súčasnosti je ochudobnená o spoločenský život. Každopádne je potrebné prihliadnuť aj na citovú ujmu spočívajúcu v nepríjemných pocitoch, smútku, šoku z dopravnej nehody. Poukázala na to, že právna teória i súdna

prax priznáva aktívnu legitímáciu na uplatnenie prostriedkov ochrany osobnostných práv porušených v dôsledku smrti fyzickej osoby, všetkým subjektom, ktorým svedčí existencia kvalifikovaného vzťahu s nebohým. Kritéria na určenie subjektu ochrany sú kritériami faktického vzťahu medzi osobou zomrelého a subjektom ochrany a preto má za to, že tento okruh osôb nie je možné vymedziť iba existenciou vzťahov rodinno- právnych. Občiansky zákonník v §116 nedáva priamu odpoveď na otázku kto sú blízke osoby. Takýto status získavajú osoby z dôvodu vyššej intenzity vzájomných vzťahov, v dôsledku ktorých sú si natoľko citovo blízki, že ujmu utrpenú jednou z týchto osôb by tá druhá považovala za ujmu vlastnú. Úzka citová väzba je determinovaná láskou a súdržnosťou, nie však v zmysle biologického príbuzenstva, ale na základe skutočného vzťahu prejavujúceho sa pravidelným kontaktom, vzájomným poskytovaním pomoci, starostlivosťou. Negatívny zásah do osobnostnej sféry pôsobí zraňujúco individuálne a rozmanito u každej osoby inak, lebo každý človek, jeho podstata, jeho emócie, vzťahy k iným sú veľmi individuálne. Pokiaľ ide o námietku žalovaného 2/ o neexistencii jeho pasívnej legitímácie poukázala na judikát R 61/2018.

16. Žalovaný 1/ bol Trestným rozkazom Okresného súdu G. sp. zn. XT/XXX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX uznaný vinným, že dňa XX.XX.XXXX v čase o XX:XX hodine na ceste II/XXX v úseku cesty v katastrálnej obci B. na km X,XX spôsobil dopravnú nehodu tým, že viedol osobné motorové vozidlo značka B. 406 H., evidenčné číslo: R ktorého majiteľom je obvinený W. W., po ceste II/XXX v smere jazdy od obce R. do obce B., kde v mieste dopravnej nehody v km X,XX porušil ustanovenie § 15 odsek 5 písmeno c) a § 16 odsek 1 zákona č. 8/2009 Z.z. o premávke a na pozemných komunikáciách keď predchádzal pred ním jazdiace vozidlo vodiča VY.ričom počas predchádzania zrýchlil a ako sa dostal pred predchádzané vozidlo, zaradil sa späť do pravého jazdného pruhu, dostal šmyk a s vozidlom prešiel do protismernej časti vozovky, kde prednou časťou vozidla v bočnom smere narazil do oproti jazdiaceho vodiča vozidla značka VW Caddy, evidenčné číslo: IL518BZ, ktoré v tom čase viedol majiteľ Slavomír U., bytom R., Z. XXX, so spolujazdkyňou W. Z., bytom R. - N., X. nivy č. XXX/XX, sediacou na prednom sedadle spolujazdca, po uvedenej ceste v smere od obce B. do obce K., čím došlo v jazdnom pruhu M. U. k čelnému stretu vozidiel, a k ich následnému odhodneniu mimo vozovku, pri nehode došlo k ťažkému zraneniu M. U., na následky ktorých na mieste nehody podľahol a taktiež došlo k ťažkému zraneniu spolujazdkyne W. Z., ktorá podľa znaleckého posudku č. XX/XXXX vyhotoveného znalcom z odboru chirurgia, traumatológia, utrpela zlomeninu jamky bedrového kĺbu vľavo trieštivú s vpáčením úlomkov, zlomeninu lopaty bedrovej kosti vľavo, zlomeninu ramienok lonovej kosti vpravo, zmliaždenie pľúc s natrhnutím tkaniva obojstranne, vzduch v pohrudničnej dutine minimálne množstvo obojstranne, zlomenina priečneho výbežku prvého a druhého hrudného stavca vľavo, zlomenina I. - IX. L. vľavo, zlomenina IV. - VI. L. vpravo, zlomenina strednej tretiny stehnovkej kosti trieštivá s posunom vľavo, odlomenie vnútornej hrany záhlavového výbežku vľavo, zlomenina nosa a nosovej prepážky s posunom, trhlina sleziny, tržná rana horného viečka vľavo, tržná rana nosa vľavo, tržná rana krku, rezná rana hrudníka vľavo s dobou liečenia XX mesiacov aj X dní, t.j. XXX dní, a taktiež došlo k ľahkému zraneniu obvineného W. W., zo znaleckého posudku číslo X/XXXX vypracovaného znalcom z odboru doprava cestná vyplýva, že z technického hľadiska bola príčinou dopravnej nehode nesprávna technika jazdy vodiča W. W., ktorý s vozidlom B. XXX H., po ukončení predchádzania vozidla značky VW G., a zaradení sa do pravého jazdného pruhu v smere jeho jazdy, spôsobil jeho prejazd do protismerného jazdného pruhu, kde sa ním riadené vozidlo značka B. XXX, zrazilo s oproti idúcim vozidlom značka VW H., pričom W. W. s vozidlom značka B. XXX, pri predchádzaní vozidla značka VW H., išiel rýchlosťou vyššou ako bola v danom úseku cesty povolená, čím ako vodič motorového vozidla svojim konaním porušil dôležitú povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 1X ods. 5 písm. c) E. č. X/XXXX Z.z. o cestnej premávke, ako aj vyplývajúcej z ustanovenia § X6 ods. 1 E. č. X/XXXX Z.z. o cestnej premávke tým, že porušil zákaz predchádzať iné vozidlo, ak by ohrozil alebo obmedzil vodiča jazdiaceho v protismere alebo ohrozil iného účastníka cestnej premávky, a neprispôsobil rýchlosť jazdy najmä svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla, stavu a povahe vozovky, požitie alkoholu u vodiča W. Musila ani vodiča M. U. zistené nebolo, teda inému z nedbanlivosti spôsobil smrť a čin spáchal závažnejším spôsobom konania, a to porušením dôležitej povinnosti uloženej mu podľa zákona, a inému z nedbanlivosti spôsobil ťažkú ujmu na zdraví a čin spáchal závažnejším spôsobom konania, a to porušením dôležitej povinnosti uloženej mu podľa zákona, čím spáchal prečin usmrtienia podľa § 149 odsek 1, odsek X písmeno a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písmeno h) Tr. zákona v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 157 odsek 1, odsek X písmeno a) Tr. zákona. Za uvedený skutok bol žalovaný 1/ odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere X roky s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu X roky a zároveň mu bol uložený aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlo každého druhu v trvaní X rokov. B. rozsudok nadobudol

právoplatnosť a vykonateľnosť dňa XX.XX.XXXX. B. boli odkázaní s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

XX. Zo spisu T. súdu G. sp. zn. XT/P./P. bolo zistené, že žalovaný 1/ pri výsluchu dňa XX.XX.P., výslovne uviedol, že si je vedomý svojho zavinenia a je mu to úprimne veľmi ľúto s tým, že sa snažil zrážke zabrániť, ale nebolo to možné. Zo zápisnice z výsluchu poškodenej žalobkyne zo dňa XX.XX.P. bolo zistené, že na otázku či ju obvinený (žalovaný X/) kontaktoval za účelom zistenia či potrebuje pomocť uviedla, že nie.

XX. Z listu žalovaného 1/ adresovaného žalobkyni zo dňa XX.XX.XXXX bolo zistené, že žalovaný 1/ oznámil, že chce žalobkyni vyjadriť úprimnú sústrasť nad smrťou jej priateľa s tým, že dúfa, že prijme jeho ospravedlnenie a jeho úprimnú ľútosť. Y. bol dňa XX.XX.XXXX vrátený odosielateľovi ako neprevzatý adresátom v odbernej lehote.

XX. Zo záveru znaleckého posudku č.XX/XXXX vypracovaného W.. V. L. znalcom z odvetvia chirurgia, traumatológia vyplynulo, že z medicínskeho hľadiska boli zranenia žalobkyne ťažké s trvalými následkami v podobe jaziev, skrátene ľavej dolnej končatiny o X cm, čo je skrátene významné a v budúcnosti s artrózou bedrového kĺbu ako následok zlomeniny jamky bedrového kĺbu.

XX. Z J. prehlásenia W. N., nar. XX.XX.XXXX, vyplynulo, že žalobkyňa je v súčasnosti jeho partnerkou, a to od augusta 2017. Prehlásil, že u žalobkyne sa ešte v čase keď sa začali stretávať a bližšie spoznávať prejavovali následky ťažkej psychickej ujmy v dôsledku tragickej udalosti spôsobenej dopravnou nehodou, ktorej bola účastníčkou a pri ktorej stratila svojho partnera. Prejavovali sa najmä v tom, že mu často vravela, že ich vzťah nebude fungovať, pretože vzhľadom k tomu, že on je športovec a aktívne športuje, obávala sa, že nebude vládvať s ním aktívne žiť v dôsledku svojho telesného hendikepu. Bála sa do neho zaľúbiť naplno a pustiť ho k sebe, pretože sa bojí ďalšieho sklamania. Obávala sa, že ju z dôvodu jej fyzických následkov na tele po nehode opustí, pretože si na ne nezvykne, hanbila sa za svoj vzhľad, tvrdila, že už nikdy nebude taká ako predtým. Presvedčala ho, že si má nájsť novú partnerku, s ktorou bude jeho vzťah jednoduchší, pretože bola presvedčená, že nikdy nebudú môcť mať spoločné dieťa a preto ich vzťah nevydrží. Veľmi týmito pocitmi menejcennosti trpela, čo sa prenášalo aj do ich vzťahu. Cítil vážne obavy, strach začať plne dôverovať ich vzťahu, obávala sa, že opäť stratí milovanú osobu. Neverila, že by mohla byť s niekým iným opäť šťastná, ako boli s predchádzajúcim partnerom. Ešte niekoľko mesiacov po začatí ich vzťahu spomínala veľmi často zosnulého Slavomíra Ulmana. Niektoré aktivity, ktoré boli pre neho úplnou samozrejmou, boli pre ňu veľmi problematické, ako napr. ísť na plaváreň, trápila sa, že by ju mali vidieť cudzí ľudia, ktorí by sa s údivom dívali na jej jazvy a "šuškali si o nej". Ďalšia trauma, ktorú prežívala je účasť na spoločenských akciách vyžadujúcich si slávnostné oblečenie, pretože nie je možné pre ňu zadovážiť si spoločenské topánky na opätku, odopiera účasť na nich, napriek tomu, že túži chodiť na plesy alebo párty. Trvalo pomerne dlhý čas kým sa mu podarilo aspoň čiastočne zmierniť následky, ktoré na psychike jeho partnerky zanechala účasť na dopravnej nehode a tragická strata milovaného človeka.

21. Z oznámenia žalovaného 2/ o poskytnutí jednotlivých poistných plnení v súvislosti s uplatnenými nárokmi žalobkyne na náhradu škody na zdraví a vyjadrenia zo dňa 31.01.2020 vyplynulo, že žalobkyňa si u žalovaného 2/ uplatnila nárok na náhradu škody na zdraví, okrem iného, bolestné, náhradu sťaženia spoločenského uplatnenia a mimoriadne zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia a v zmysle záverov šetrenia predmetných nárokov bolo jej žalovaným 2/ vyplatené bolestné v celkovej výške 14.527,- Eur, sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 15.444,- Eur a mimoriadne zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 2.316,60 Eur. Ako dôkaz predložil Oznámenia o poistnom plnení zo dňa 23.03.2015 (bolestné), zo dňa 21.04.2016 (doplatenie bolestného), zo dňa 01.12.2015 (sťaženie spoločenského uplatnenia) a Dohoda o vysporiadaní nárokov na náhradu škody na zdraví. S poukazom na uvedené žalovaný 2/ nárok uplatnený žalobkyňou v celom rozsahu neuznáva, považuje ho za neodôvodnený a nepreukázaný, v kontexte iných nárokov uplatnených Žalobkyňou v spojení s predmetnou dopravnou nehodou/škodovou udalosťou. Žalobkyňa sa snaží o duplicitné odškodnenie následkov nehody, a to cez inštitút náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, resp. jeho mimoriadneho zvýšenia a cez inštitút náhrady nemajetkovej ujmy. Má zato, že zložky práva, ktoré si uplatňuje Žalobkyňa v konaní titulom nemajetkovej ujmy z dôvodu ochrany osobnosti sú zložkami práva, ktoré sa priznávajú v rámci odškodnenia sťaženia spoločenského uplatnenia. Žalobkyňa v rámci vykonaného dokazovania neposkytla súdu také skutkové tvrdenia k následkom zásahu, aby bolo možné odlíšiť práva a nároky zo zodpovednosti za škodu a zo zodpovednosti za porušenie osobnostných práv. V danom prípade však za žiadnych okolností nemožno subsumovať nároky žalobkyne pod ustanovenia § 11 a 13 Občianskeho zákonníka. Nárok uplatnený podľa predmetných ustanovení Občianskeho

zákonníka musí byť založený na iných skutkových okolnostiach, ktoré s odlišujú od okolností za ktoré bola poskytnutá náhrada podľa ustanovení zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov (ďalej ako "Zákon č. 437/2004 "). Zdôrazňuje, že simultánnosť týchto nárokov nie je kategoricky vylúčená vo vzťahu k jednej škodovej udalosti, ale ich kauza, a teda dôvody pre ktoré sa uplatňuje musia byť odlišné. V konaní Žalobkyňa uvádza len tie dôvody za ktoré už raz odškodnená bola, a tak má za to, že jej nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nevznikol. Žalobkyni nevznikol právny nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle ustanovenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pretože ňou tvrdené ujmy sú odškodňované prostredníctvom inštitútu sťaženia spoločenského uplatnenia. Žalovaný 2/ má za dôležité sa vyjadriť k uplatňovanej výške nemajetkovej ujmy. Súdna prax prijala zásadné kritéria, ktoré sú rozhodujúce pre určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy a kritéria na strane žalobkyne (tej, do ktorých práv sa zasiahlo) a na strane žalovaného 1/ (osoby, ktorá do práv zasiahla). Na strane žalobkyne ide o Ad1/ intenzitu vzťahu Žalobkyne so zomrelým - preukázanie absencie intenzity vzťahu môže viesť i zamietnutiu nároku, ak je preukázaná nižšia intenzita vzťahu musí to zákonite smerovať k nižšej priznanej čiastke; Ad2/ morálne zadosťučinenie - k tomu, aby nárok na relatívnu náhradu nemajetkovej ujmy bol vôbec súdom priznaný, musí tento dospieť k záveru, že morálne zadosťučinenie sa javí ako nepostačujúce. Konkrétne formy zadosťučinenia a ich dopady do sféry pozostalých je treba zohľadniť i pri určení výšky škody. Morálne zadosťučinenie môže mať viac foriem, napr. odsúdenie žalovaného v trestnom konaní spolu s odôvodnením takéhoto súdneho rozhodnutia, správna sankcia alebo samotné rozhodnutie o porušení práva na ochranu osobnosti spolu s odôvodnením takéhoto rozhodnutia. Z pohľadu morálneho zadosťučinenia je tiež potrebné vnímať postoj žalovaného k udalosti, ktorá viedla k usmrteniu osoby. Relevantné môže byť tiež ospravedlnenie, prejav ľútosti, akákoľvek dobrovoľná úhrada náhrady škody, a pod. Na strane žalovaného 1/ treba zohľadniť najmä ad1/ postoj žalovaného 1/ (ľútosť, náhradu škody, ospravedlnenie), ad. 2/ dopad udalosti do sféry pôvodcu, ad3/ majetkové pomery žalovaného 1/. Je potrebné si uvedomiť, že pre priznanie samotnej nemajetkovej ujmy sú rozhodujúce pomery žalovaného 1/ ako osoby, ktorá do práv žalobkyne zasiahla a "pretrhla" vzťah medzi žalobkyňou a usmrteným nezvratným zásahom. Preto je potrebné skúmať jeho osobu a najmä jeho majetkové pomery a nie pomery žalovaného 2/. V tomto duchu sa nesie i stabilná judikatúra, ktorá prijala závery, že majetkové pomery žalovaného 1/ je potrebné zohľadniť nie z pohľadu výšky priznanej satisfakcie, ale z pohľadu možností reálneho uspokojenia priznaných nárokov žalovaným 1/. V tomto bode je potrebné zamerať sa aj na samotný dopad škodovej udalosti do sféry žalovaného 1/ po stránke inej ako sú jeho majetkové pomery. Samotný postoj žalovaného 1/ bol prezentovaný na pojednávaní, a to tým, že sa nevie s touto udalosťou vyrovnáť, ospravedlnil sa, vždy má pred očami túto tragickú udalosť. Bol odsúdený aj v trestnom konaní.

22. Zo záverečného vyjadrenia žalobkyne prostredníctvom právnej zástupkyne vyplynulo, že má za to, že s námietkami žalovaných sa žalobkyňa dostatočne vysporiadala v písomných vyjadreniach. Obaja žalovaní v rámci svojich prednesov zhodne tvrdili, že žalobkyňa sa snaží nárok na náhradu škody subsumovať pod náhradu nemajetkovej ujmy, pričom žalovaný 1/ chce tento nárok subsumovať pod nárok na sťaženie spoločenského uplatnenia a žalovaný 2/ tvrdil, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nie je možné žalobkyni priznať, ak ho odôvodňuje z tých istých dôvodov, za ktoré jej už bola poskytnutá náhrada škody na zdraví v zmysle ust. § 444 zák. č. 40/1964 Zb. OZ, t.j. náhrada za bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia. K predmetným tvrdeniam žalovaných uvádza, že platný Občiansky zákonník a rovnako aj súčasná civilistická právna teória striktné od seba rozlišuje právo na ochranu osobnosti a s ním spojené právo na náhradu nemajetkovej ujmy podľa ust. § 13 ods. 2 OZ a právo na náhradu škody v zmysle ust. § 415 - § 450 OZ. Odlišnosť uvedených dvoch inštitútov potvrdzuje aj samotné znenie ustanovenia § 16 OZ, v ktorom sa uvádza, že ak niekto neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti spôsobí inému škodu, zodpovedá za ňu podľa ustanovenia tohto zákona o zodpovednosti za škodu. Uvedeným ustanovením zákon pripúšťa kumuláciu nároku na nemajetkovú ujmu a nároku na náhradu škody, čím zdôrazňuje ich vzájomnú odlišnosť. Ďalším dôvodom, prečo právna teória striktné odlišuje právo na náhradu nemajetkovej ujmy a náhradu škody je ich pojmová a obsahová odlišnosť. Osobnostné práva predstavujú absolútne subjektívne práva, ktoré prináležia výlučne fyzickým osobám. Právo na ochranu osobnosti predstavuje nemajetkové právo, rýdzo osobnej povahy a je úzko späté s osobnosťou človeka a jej prejavmi. Ako sme už uviedla vo svojom vyjadrení zo dňa 27.06.2016 nemajetkovou ujmu v zmysle ustanovenia § 13 ods. 2 OZ je taká ujma, ktorá sa premieta do psychickej sféry fyzickej osoby a do jej postavenia v spoločnosti.

Takáto ujma sa teda bezprostredne nepremiata do fyzickej integrity ani do majetkovej sféry fyzickej osoby. Treba ju preto dôsledne odlišovať od majetkovej ujmy, vrátane ujmy na zdraví s majetkovými dôsledkami a inej nemajetkovej ujmy vzniknutej ako priamy dôsledok zásahu do telesnej integrity fyzickej osoby, za ktorú sa náhrada poskytuje podľa iných predpisov -§ 444 OZ. Jednou z prvoradých hodnôt osobnosti každej fyzickej osoby ako celku je život, zdravie, telo, t. j. telesná integrita každého jedného jednotlivca a jej nedotknuteľnosť. Občiansky zákonník vytyčuje zdravie a život a tým celé telo ako základné hodnoty osobnosti každej osoby a poskytuje im ochranu. Ľudské telo totiž tvorí integrálnu súčasť osobnosti človeka, ako právneho subjektu. Obsahom práva na telesnú integritu je všeobecný zákaz neoprávnených zásahov občianskoprávnymi subjektmi do telesnej integrity osoby, na ktorú sa toto právo vzťahuje. Práva na ochranu osobnosti sú svojbytným a samostatným nárokom, ktorým Občiansky zákonník poskytuje osobitnú ochranu, a preto uplatnenie práva na náhradu škody nedoplňuje, nerozširuje, ani nenahrádza uplatnenie nárokov z titulu práva na ochranu osobnosti. Súčasne v súvislosti s námietkou žalovaného 2/ vznesenou na pojednávaní dňa 23.01.2020 opätovne poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 28.05.2014, sp. zn. 7Cdo 65/2013, kde Najvyšší súd SR vyslovil, že ten istý skutkový dej môže v niektorom prípade zakladať zároveň tak nárok na náhradu za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, ako aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej fyzickej osobe na jej osobnostných právach a tieto nároky treba dôsledne rozlišovať. Názor, že ujma v osobnostnej sfére spôsobená zásahom do zdravia dotknutej fyzickej osoby je pokrytá inštitútom sťaženia spoločenského uplatnenia podľa § 444 OZ, a preto je vylúčená možnosť jej náhrady prostredníctvom ustanovení o práve na ochranu osobnosti, podľa nášho názoru nekorešponduje s právnym poriadkom. Z koncepcie právnej úpravy, ktorá rozlišuje medzi inštitútom ochrany osobnosti a náhrady škody vyplýva, že nároky majúce základ v týchto inštitútoch sú samostatné a vzájomne nezávislé - zároveň je potrebné podotknúť, že každý z týchto inštitútov poskytuje ochranu iným zložkám v rámci duševnej integrity jednotlivca. Právo na ochranu osobnosti primárne poskytuje ochranu pred zásahmi do psychicko-morálnej integrity osoby, pričom právo na bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia poskytuje prevažne ochranu pri zásahoch do fyzickej integrity jednotlivca. Tieto nároky sledujú ochranu rôznych záujmov je preto potrebné považovať za rovnocenné a samostatné. Nie je možné vylúčiť, že jedným konaním budú súčasne naplnené predpoklady zodpovednosti za zásah do osobnostných práv ako aj podmienky na náhradu škody. Žalobkyňa ako priamy účastník dopravnej nehody utrpela mnohopočetné poranenia a poškodenia zdravia, s ktorými sa musela vyrovnávať nielen z hľadiska bolesti, liečenia a trvalých následkov, ale taktiež psychicky, kedy ako mladej žene vo veku 23 rokov ostalo po autonehode zjazvené telo, za ktoré sa hanbila vtedy a tiež aj dnes, kedy každý pohľad na tieto jazvy alebo skrátenu nohu jej pripomína tragickú udalosť a skutočnosť, že nikdy sa nebude môcť napr. na plavárni vyzliecť bez toho, aby sa nehanbila a nebránila pred zvedavými pohľadmi iných ľudí. Taktiež nemožno zabúdať na emócie a strachy, ktorými si musela žalobkyňa prejsť a vytrpieť, keď nebolo zrejmé, aké následky zanechajú zranenia do budúcnosti, keď sa vlastne musela odznovu učiť chodiť, pričom nevedela, či a ako si zvykne na to, že má jednu nohu kratšiu ako druhú, či vôbec bude schopná viesť ešte normálny fyzicky aktívny život, venovať sa svojim športovým záľubám. Tejto neistote, ba až strachu musela žalobkyňa čeliť zo dňa na deň, bez predchádzajúceho upozornenia, bez možnosti prípravy, bez pomoci a podpory pre ňu najbližšej osoby - jej snúbenca. Intenzitu takéhoto utrpenia mladého človeka si ani jeden z nás nedokáže predstaviť a nepochybne nie je ani možné, aby mohlo byť takéto utrpenie ohodnocované bodmi v rámci odškodnenia bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, ako sa snažia presvedčiť súd obaja žalovaní. Žalobkyňa, ktorej pri tragickej udalosti zahynul jej snúbenec a partner, utrpela obrovský šok a psychickú traumu z náhlej straty pre ňu tak blízkeho človeka. S partnerom nielenže plánovali, ale v čase nehody už aj uskutočňovali reálne kroky k spoločnému životu a založeniu rodiny. Hĺbka vzťahu žalobkyne s jej nebohým partnerom a jeho intenzita boli preukázané výpoveďami nami navrhnutých svedkov na pojednávaní a máme za to, že o sile a veľkej intenzite citovej a spoločenskej väzby medzi žalobkyňou a jej tragicky zahynutým partnerom niet pochyb. Žiadne finančné zadost'učinenie nemôže odčiniť negatívne dopady tragickej nehody na osobnostné práva žalobkyne, odčiniť to, čím si musela žalobkyňa prejsť po psychickej stránke, ako je zármutok, strach o svoj život, hanba, prázdnota, poníženie. Avšak požadovanú finančnú satisfakciu vníma žalobkyňa ako gesto slušnosti a spravodlivosti. K názorom žalovaného 2/ prezentovaným v písomnom vyjadrení zo dňa 31.01.2020 ku kritériám rozhodujúcim pre určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy uvádzame, že sme presvedčení o tom, že vzhľadom na závažnosť následkov protiprávneho konania žalovaného 1/, intenzitu spôsobenej ujmy, jej rozsah a dopad je požadovaná suma 15.000,- Eur primeranou a spravodlivou na zmiernenie zásahu do osobnostných práv žalobkyne. Následky protiprávneho zásahu nie je možné uviesť do pôvodného stavu ani ich odstrániť morálnou satisfakciou, pretože žiadna forma morálneho zadost'učinenia by nepostačovala na to, aby bola primerane vyvážená a spravodlivo zmiernená vzniknutá nemajetková ujma žalobkyne, a to

práve z dôvodu nereparovateľnej povahy zásahu. K tvrdeniu žalovaného 2/, že na strane žalovaného 1/ treba zohľadniť okrem iného aj jeho majetkové pomery uvádzame že majetkové pomery pôvodcu zásahu je potrebné vnímať len ako výnimočný nástroj na zmiernenie prílišnej tvrdosti, resp. zjavnej neprimeranosti. Určite nemôže byť daná priama úmera medzi rozsahom majetku pôvodcu zásahu a výškou náhrady. Právo na súkromie a rodinný život je určite vyššou hodnotou než právo na ochranu majetku škodcu. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, písomné podania žalobcu v tejto veci, výpoveď svedkov, listinné dôkazy žiada, aby súd vyhovel žalobe žalobkyne a súčasne priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

23. Zo záverečného vyjadrenia žalovaného 1/ prostredníctvom právnej zástupkyne vyplynulo, že žiada žalobu voči žalovanému 1/ zamietnuť z dôvodov, ktoré už prezentovali vo svojich vyjadreniach a vo svojich prednesoch. Žalovaný 1/ mal v čase dopravnej nehody platne uzatvorenú zmluvu o povinnom zmluvnom poistení a všetky nároky poškodenej postúpil na poisťovňu, ktorá jej poskytla peňažné plnenia uvedené v konaní. V trestnom konaní sa priznal a oľutoval spáchanie trestného činu, kde pri svojej výpovedi ako obvineného dňa 02.09.2015 uviedol, že ho jeho konanie veľmi mrzí, strašne mu to zničilo život a keď by sa dal čas vrátiť naspäť, hneď by ho vrátil. Ďalej uviedol, "prial by som si, aby sa tá vec stala skôr mne ako by som také niečo spôsobil druhému..". Nebolo dňa kedy by som na to nemyslel. Je mi veľmi ľúto nebohého Slávka, že vyhasol jeho mladý život ako aj je mi ľúto jeho rodiny a aj Mirkinej rodiny a Mirky samotnej, že utrpela bolesť. Na záver svojho výsluchu uviedol, že sa ku spáchaniu skutku, ktorý sa mu kladie za vinu dobrovoľne priznal a oľutoval. Žalovaný 1/ bol za tento skutok právoplatne odsúdený a už samotné potrestanie odsúdeného možno považovať za satisfakciu. Odsúdený, žalovaný 1/ sa za svoj čin žalobkyňi ospravedlnil, hoci jeho ospravedlnenie neprijala. Žalovaný 1/ je obyčajný manuálne pracujúci človek, ktorý plní vyživovaciu povinnosť na mal. dieťa vo výške 150,- Eur mesačne a na družku, ktorá mu bola uložená súdnym rozhodnutím. Žalobkyňa v súčasnosti má priateľa, dieťa a má za to, že vedie spokojný život. Jej obavy, ktoré uviedla v žalobe sa nenaplnili. Poukazuje aj na príčinu dopravnej nehody, ktorá je popísaná v trestnom rozkaze tunajšieho súdu zo dňa 26.10.2015 ako dej dopravnej nehody, kde sa uvádza, že žalovaný 1/ počas predchádzania zrýchľil a ako sa dostal pred predchádzané vozidlo, zaradil sa späť do pravého jazdného pruhu, dostal šmyk a s vozidlom prešiel do protismernej časti vozovky kde prednou časťou vozidla v bočnom smere jazdy narazil do oproti jazdiaceho vodiča a to nebohého Slavomíra Ulmana. O. na uvedené skutočnosti navrhujeme žalobu voči žalovanému 1/ zamietnuť a uplatňuje náhradu trov konania v rozsahu XXX %.

XX. Zo záverečného vyjadrenia žalovaného 2/ prostredníctvom právneho zástupcu vyplynulo, že trvá na doterajších tvrdeniach a žiada žalobu zamietnuť. Má za to, že zo samotnej žaloby nie je celkom zrejmé či si žalobkyňa uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy za poškodenie svojho zdravia alebo za smrť blízkej osoby aj keď z dokazovania má za to, že ide o náhradu vo vzťahu k jej zdraviu, za ktoré už raz odškodnená bola. V konaní žalobkyňa nepreukázala taký rozsah sťaženia uplatnenia sa v spoločnosti, ktorý by deklaroval potrebu ďalšieho odškodnenia formou nemajetkovej ujmy a týmto smerom dokazovanie ani nevedla. I. tvrdenia v konaní o tom, ako sa bojí budúcnosti nájsť si partnera a založiť si rodinu sa ukázali ako predčasné, keďže v súčasnosti má partnera a maloleté dieťa. O. na tieto skutočnosti máme za to, že nie je priestor na poskytnutie ďalšieho odškodnenia sťaženia spoločenského uplatnenia pod inštitútom nemajetkovej ujmy, čo žalovaný 2/ vníma ako zneužitie tohto inštitútu. Pokiaľ ide o samotnú výšku uplatneného nároku, tá je absolútne neprimeraná, keďže rádovo sa poskytujú vyššie sumy pozostalým osobám po obeti dopravnej nehody, kedy suma 15.000,- Eur aj s odkazom na poskytnuté sťaženie spoločenského uplatnenia môže byť vnímaná ako snaha o obohatenie sa na úkor zneužitia inštitútu náhrady nemajetkovej ujmy. Ešte vo vzťahu k zmene petitu, samotná žalobkyňa deklarovala, že si tento nárok uplatňuje na základe dvoch rozdielnych právnych predpisov voči žalovanému 1/ cez ustanovenia zákona Občiansky zákonník a voči žalovanému 2/ cez ustanovenia zákona PZP, ktorý pozná len náhradu škody ale rozsudky, ktoré pripúšťajú pasívnu vecnú legitimáciu poisťovne v týchto konaniach znejú nemajetková ujma je škodou na účely zákona o PZP a preto máme za to, že takto sa máva tento nárok aj prihliadať. K otázke premlčania, je potrebné voči poisťovní uplatniť aj dvojročnú subjektívnu premlčaciu dobu, teda žalovaný 2/ namieta premlčanie uplatneného nároku. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a najmä na neprimeranú výšku uplatneného nároku ako aj nepreukázané potreby poskytnutia ďalšieho odškodnenia vo vzťahu k uplatneniu spoločnosti žiada žalobu zamietnuť a uplatňuje si trovy konania.

25. Ústava Slovenskej republiky v článku 14 a nasl. zakotvuje základné ľudské práva a slobody. Podľa článku 19 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti,

osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena. Každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

26. Podľa článku 6 ods. 1,2 a článku 7ods.1 veta prvá ústavného zákona č. 23/1991 Zb. ktorým sa uvádza LISTINA ZÁKLADNÝCH PRÁV A SLOBÔD každý má právo na život. Ľudský život je hodný ochrany už pred narodením. (2) Nikoho nemožno zbaviť života a nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená.

27. Podľa § 11 zákona č.40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

28. Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadostučinenie.

29. Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

30. Podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

31. Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

32. Podľa § 427 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka (ďalej "OZ"), fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky. Rovnako zodpovedá aj iný prevádzateľ motorového vozidla, motorového plavidla, ako aj prevádzateľ lietadla.

33. Podľa § 4 ods. 1 zákona zák. č. 381/2001 Z.z. o PZP, poistenie zodpovednosti sa vzťahuje na každého, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uvedeného v poisťnej zmluve. . Zák. č. 381/2001 Z.z. v ust. § 15 od 1.1.2002 zaviedol všeobecný priamy nárok poškodeného na náhradu škody proti poisťovateľovi zodpovednej osoby, preto v prípade škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla si poškodený môže vybrať, či nárok na náhradu škody uplatní voči škodcovi (poistenému) alebo voči poisťovateľovi, alebo voči obidvom súčasne. Vo vzťahu k poisťovni ide o špecifické právo poškodeného na výplatu plnenia za poisteného škodcu a to vo výške (v tom rozsahu) v akom za škodu zodpovedá poistený škodca, pričom predpokladom vzniku povinnosti poisťiteľa plniť, je preukázanie zodpovednosti poisteného za škodu, ktorá poškodenému vznikla.

34. Podľa ust. § 193 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len ako "CSP"), súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihniteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

35. Vykonaným dokazovaním hodnotiac dôkazy jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti súd dospel k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná.

36. Medzi sporovými stranami nebolo sporné, že predmetné motorové vozidlo, ktoré riadil žalovaný 1/ a ktorého prevádzkou došlo k dopravnej nehode bolo povinne zmluvne poistené v zmysle zákona č. 381/2001 Z.z. u žalovaného 2/. Právny vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným 2/ je založený osobitným zák. č. 381/2001 Z.z., v ktorom žalobkyňa ako poškodená uplatňuje voči žalovanému 2/ ako poisťiteľovi žalovaného 1/ nárok na náhradu poisťného plnenia. Súd vzhľadom k tomu, že zo strany žalovaného v rade 2/ bola vznesená námietka premlčania sa uplatneného nároku, (i keď nekvalifikovaná a v

záverečnej reči) prednostne zaoberal vznesenou námietkou, pretože dôvodné vznesenie námietky premlčania má podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka za následok, že súd nemôže oprávnenej osobe právo priznať. Účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva na súde a zároveň zabrániť stavu právnej neistoty na strane povinných osôb, ktoré by v prípade neexistencie inštitútu premlčania boli nútené splniť si svoje povinnosti aj po časovo neprimeranej dobe. V prípade náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods.2 Občianskeho zákonníka sa jedná o právo majetkovej povahy, keďže jeho obsahom je právo na peňažné plnenie. Preto je ho potrebné zaradiť medzi práva majetkové, ktoré premlčaniu podliehajú podľa § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka. K rovnakému záveru dospel aj Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 2Cdo 278/2007 zo dňa 01.11.2008, podľa ktorého právo na peňažné zadosťučinenie sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe, ktorá začína plynúť odo dňa, keď tento nárok mohol byť po prvý krát uplatnený. Pre vyhodnotenie námietky premlčania je podľa názoru súdu rozhodujúce ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Citované zákonné ustanovenie teda určuje počiatok plynutia a dĺžku premlčacej doby. Začiatok plynutia premlčacej doby je v citovanom ustanovení vymedzený slovom, keď sa právo "mohlo" vykonať po prvý raz. Tento okamih je teda daný objektívne, nezávisle od subjektívnych okolností (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obo 44/97 zo dňa 15.5.1997). Pre začiatok plynutia premlčacej doby je v danej veci podstatná tá skutočnosť, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobkyne a od nasledujúceho dňa začína plynúť premlčacia doba. Rovnaký záver ustálil aj Najvyšší súd ČR v rozsudku sp. zn. 30Cdo 4318/2007 zo dňa 09.10.2009. Premlčacia doba podľa § 101 Občianskeho zákonníka, ktorá sa vzťahuje na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy, má povahu objektívnej premlčacej doby, teda plynie nezávisle od vedomosti oprávneného (žalobcu) o protiprávnosti konania či nekonania inej osoby (žalovaného), ktoré malo za následok vznik nemajetkovej ujmy. Na rozdiel od práva na náhradu škody (§ 106 Občianskeho zákonníka) pri práve na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy neexistuje subjektívna premlčacia doba, ktorá by bola viazaná na deň, keď sa poškodený dozvie o škode (v tomto prípade o ujme) a o tom, kto za ňu zodpovedá. K neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobkyne došlo v dôsledku dopravnej nehody dňa 21.07.2014, ktorú zavinil žalovaný 1/ a ktorá bola predmetom trestného konania sp. zn. 2T/144/2015 v rámci ktorého si žalobkyňa uplatnila nárok na nemajetkovú ujmy v sume 15.000,-Eur, pričom s nárokom na náhradu škody bola odkázaná na občianske súdne konanie. Žaloba bola podaná na súd proti žalovanému 1/ dňa 03.05.2016 a proti žalovanému 2/ dňa 28.06.2016, teda v rámci plynutia všeobecnej 3-ročnej premlčacej doby.

37. Na základe toho ako a čím bola žaloba žalobkyne skutkovo vymedzená je zrejmé, že v predmetnej veci sa žalobkyňa domáha náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za zásah do jej osobnostného práva na zdravie a telesnú integritu ako i za zásah do osobnostného práva na súkromný a rodinný život, ku ktorému došlo v dôsledku dopravnej nehody zavinenej žalovaným 1/ následkom ktorej utrpela žalobkyňa ťažké zranenia a zomrel je partner, snúbenec. Žalobkyňa si nárok voči žalovanému 1/ uplatnila ako vodičovi motorového vozidla, ktorý neoprávnený zásah spôsobil a neoprávnené zasiahol do chránených osobnostných práv žalobkyne, voči žalovanému 2/ ako poisťovateľovi v zmysle zák. č. 381/2001 Z.z., ktorý za podmienok v ňom uvedených a v rozsahu ním určenom poskytuje poškodenému za poisteného náhradu škody podľa tohto zákona. Predmetom tohto konania je teda nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobkyne vyjadrený v peniazoch. V súvislosti s namietanou pasívnou vecnou legitimitáciou žalovaného 2/ súd poukazuje na právny názor vyslovený v rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.07.2017, sp. zn. 6 M Cdo/1/2016, podľa ktorého pre posúdenie otázky pasívnej legitimity poisťovne je rozhodujúce riešenie otázky, čo treba rozumieť pod pojmom škoda (použitým v Zákone o PZP). Pre účely tohto zákona treba pojem škoda vykladať extenzívne v tom zmysle, že tento pojem zahŕňa aj nemajetkovú ujmu, ktorej náhrada patrí pozostalým (po blízkej osobe, usmrtenej pri dopravnej nehode v súvislosti s prevádzkou motorového vozidla) z titulu občianskoprávnej zodpovednosti za zásah do osobnostných práv, spočívajúci v zásahu do ich práva na súkromný a rodinný život. Účelom poistenia za škody spôsobené prevádzkou motorových vozidiel je zmierniť dôsledky škôd, ku ktorým došlo v súvislosti s touto prevádzkou. Aj podľa dôvodovej správy k zodpovednostnému zákonu je usmrtenie pri dopravnej nehode najzávažnejším dôsledkom tejto udalosti. Pokiaľ podľa súdnej praxe usmrtenie pri dopravnej nehode vyvoláva nielen občianskoprávnu zodpovednosť za škodu, ale aj občianskoprávnu zodpovednosť za neoprávnený zásah do osobnostných práv, musí byť aj táto zodpovednosť predmetom poistného krytia. Pri výklade pojmu škoda nie je možné vychádzať výlučne z gramatického výkladu, ale z chápania tohto pojmu v komunitárnom práve, nakoľko zodpovednostný zákon bol výsledkom transpozície smerníc EÚ a komunitárne právo chápe

škodu ako majetkovú aj nemajetkovú ujmu. Najvyšší súd zároveň poukázal na uznesenie ÚS III. ÚS 666/2016, podľa ktorého pojem "škoda" použitý v zákone o PZP škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla je ústavne konformným spôsobom interpretovateľný extenzívne tak, že zahŕňa aj nemajetkovú (imateriálnu) ujmu podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti, s cieľom maximálnej možnej miery rešpektovania cieľov relevantnej únijnej regulácie. Najvyšší súd konštatoval, že takýto záver treba mimo akúkoľvek pochybnosť považovať i za obraznú vnútroštátnu bodku v diskusii na témy 1/ krytia nárokov pozostalých po obetiach dopravných nehôd na náhradu nemajetkovej ujmy povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu a 2/ tzv. pasívnej legitimácie povinných zmluvných poisťovní v konaniach o náhradu nemajetkovej ujmy pred všeobecnými súdmi. Dňa 9. októbra 2018 sa uskutočnilo rokovanie občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, na ktorom bolo prijaté uznesenie o uverejnení rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 6 M Cdo 1/2016 v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Toto rozhodnutie bolo neskôr publikované ako judikát R 61/2018, právna veta ktorého znie: "Škodou pre účely zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zmien a doplnení je aj nemajetková ujma spočívajúca v zásahu do osobnostných práv pozostalých obete dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. V spore o náhradu takejto ujmy je poisťovňa pasívne legitimovaná". Týmto postupom najvyššieho súdu bolo dosiahnuté názorové zjednotenie dovolacích senátov. Je teda nepochybné, že žalovaná 2/ je pasívne vecne legitimovaná.

38. Občiansky zákonník a rovnako aj súčasná civilistická právna teória rozlišuje právo na ochranu osobnosti podľa ust. § 13 ods. 2 OZ a s ním spojené právo na náhradu nemajetkovej ujmy a právo na náhradu škody v zmysle ust. § 415 - § 450 OZ. Odlišnosť uvedených dvoch inštitútov potvrdzuje aj samotné znenie ustanovenia § 16 OZ, v zmysle ktorého, ak niekto neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti spôsobí inému škodu, zodpovedá za ňu podľa ustanovenia tohto zákona o zodpovednosti za škodu. Uvedeným ustanovením zákon pripúšťa kumuláciu nároku na nemajetkovú ujmu a nároku na náhradu škody, čím zdôrazňuje ich vzájomnú odlišnosť. Ďalším dôvodom, prečo právna teória striktno odlišuje právo na náhradu nemajetkovej ujmy a náhradu škody je ich pojmová a obsahová odlišnosť. Osobnostné práva predstavujú absolútne subjektívne práva, ktoré prináležia výlučne fyzickým osobám. Právo na ochranu osobnosti predstavuje nemajetkové právo, rýdzo osobnej povahy a je úzko späté s osobnosťou človeka a jej prejavmi. Nemajetkovou ujmu v zmysle ustanovenia § 13 ods. 2 OZ je taká ujma, ktorá sa premieťa do psychickej sféry fyzickej osoby a do jej postavenia v spoločnosti. Takáto ujma sa teda bezprostredne nepremieťa do fyzickej integrity ani do majetkovej sféry fyzickej osoby. Treba ju preto dôsledne odlišovať od majetkovej ujmy, vrátane ujmy na zdraví s majetkovými dôsledkami a inej nemajetkovej ujmy vzniknutej ako priamy dôsledok zásahu do telesnej integrity fyzickej osoby, za ktorú sa náhrada poskytuje podľa iných predpisov (§ 444 OZ).

39. Jednou z prvoradých hodnôt osobnosti každej fyzickej osoby ako celku je život, zdravie, telo, t. j. telesná integrita každého jedného jednotlivca a jej nedotknuteľnosť. Občiansky zákonník vytyčuje zdravie a život a tým celé telo ako základné hodnoty osobnosti každej osoby a poskytuje im ochranu. Ľudské telo totiž tvorí integrálnu súčasť osobnosti človeka, ako právneho subjektu. Obsahom práva na telesnú integritu je všeobecný zákaz neoprávnených zásahov občianskoprávnymi subjektmi do telesnej integrity osoby, na ktorú sa toto právo vzťahuje. Práva na ochranu osobnosti sú svojbytným a samostatným nárokom, ktorým Občiansky zákonník poskytuje osobitnú ochranu, a preto uplatnenie práva na náhradu škody nedoplňuje, nerozširuje, ani nenahrádza uplatnenie nárokov z titulu práva na ochranu osobnosti.

40. Ten istý skutkový dej môže v niektorom prípade zakladať zároveň tak nárok na náhradu za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, ako aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej fyzickej osobe na jej osobnostných právach; tieto nároky treba dôsledne rozlišovať a pri ich posudzovaní mať na zreteli nielen odlišnosť vzťahov, z ktorých sú vyvodzované, ale tiež právnej úpravy, ktorá sa na ne vzťahuje. Zo žiadneho ustanovenia zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z.z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov nemožno vyvodit', že by sa v rámci odškodňovania bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia mal zohľadniť aj zásah do dôstojnosti, súkromia alebo rodinného života poškodeného (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. mája 2014 sp. zn. 7 Cdo 65/2013 - publikované v Zbierke stanovísk NS a súdov SR pod R 1/2015)

41. Súd sa stotožňuje s tým, že názor, že ujma v osobnostnej sfére spôsobená zásahom do zdravia dotknutej fyzickej osoby je pokrytá inštitútom sťaženia spoločenského uplatnenia podľa § 444 OZ, a preto je vylúčená možnosť jej náhrady prostredníctvom ustanovení o práve na ochranu osobnosti, nekorešponduje s právnym poriadkom. Má za to, že je možné pri poškodení zdravia uplatňovať popri nároku na náhradu škody (podľa § 420 a nasl. OZ, resp. § 444 OZ) i nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej zásahom do osobnostných práv podľa § 11 a nasl. OZ, pretože uplatnením každého z týchto nárokov sa odškodňuje (zmierňuje) obsahovo iná ujma na strane dotknutej osoby

42. Z koncepcie právnej úpravy, ktorá rozlišuje medzi inštitútom ochrany osobnosti a náhrady škody vyplýva, že nároky majúce základ v týchto inštitútoch sú samostatné a vzájomne nezávislé - zároveň je potrebné podotknúť, že každý z týchto inštitútov poskytuje ochranu iným zložkám v rámci duševnej integrity jednotlivca. Právo na ochranu osobnosti primárne poskytuje ochranu pred zásahmi do psychicko-morálnej integrity osoby, pričom právo na bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia poskytuje prevažne ochranu pri zásahoch do fyzickej integrity jednotlivca. Tieto nároky sledujú ochranu rôznych záujmov je preto potrebné považovať za rovnocenné a samostatné. Nie je možné vylúčiť, že jedným konaním budú súčasne naplnené predpoklady zodpovednosti za zásah do osobnostných práv ako aj podmienky na náhradu škody.

43. Je nesporné, že žalobkyňa ako priamy účastník dopravnej nehody utrpela mnohopočetné poranenia a poškodenia zdravia, s ktorými sa musela vyrovnáť nielen z hľadiska bolesti, liečenia a trvalých následkov. Taktiež sa musela vyrovnáť so zásahom do jej psychicko-morálnej integrity keď ako mladej žene vo veku 23 rokov ostalo po autonehode zjazvené telo. Musela vzhľadom na trvalosť následkov v podobe jaziev a skrátenej dolnej končatiny prekonávať pocity hanby, studu, zbaviť sa citlivosti pred zvedavosťou okolia a pod. Musela sa nepochybne vyrovnáť sa i s emóciami, obavami aké následky budú mať tieto zásahy na jej psychicko-morálnej integrity v budúcnosti ako i so skutočnosťou, že ani pri vynaložení maximálneho úsilia jej fyzická integrita nedosiahne známky bezzásahovosti. Nepochybne trpela obavami či vôbec bude schopná viesť ešte normálny fyzicky aktívny život, venovať sa svojim športovým záľubám pričom tejto neistote musela žalobkyňa čeliť neočakávane bez možnosti predchádzajúceho prípravy, bez pomoci a podpory pre ňu najbližšej osoby partnera, snúbenca.

44. Súd pri posúdení uvedeného zobral do úvahy, že právo na primerané finančné zadostučinenie je vyhradené len pre tie prípady, keď intenzita a rozsah zásahu do psychicko-morálnej integrity osoby je mimoriadna, značná a neodstrániteľná, napr. v prípade jej vážneho alebo pretrvávajúceho narušenia alebo v prípade vážnych doživotných nenapraviteľných následkov zásahu do psychicko-morálnej integrity. V danom prípade súd mal za preukázané, s poukazom na vyššie popísané skutkové zistenia že vplyv a následok nehody (spôsobujúcej žalobkyňu nesporne trvalé poškodenie zdravia) na psychicko-morálnu integritu žalobkyne bol dočasný, prechodný charakteru, jej ujma v tejto oblasti nevykazovala známky mimoriadnej závažnosti ani nemala v oblasti psychicko-morálnej integrity žalobkyne doživotné resp. nenapraviteľné následky, z ktorého záveru súd i v ďalšom posúdení uplatneného nároku vychádzal.

45. Na základe zisteného skutkového stavu je nesporné, že v dôsledku dopravnej nehody došlo i k zásahu do osobnostných práv žalobkyne na súkromný a rodinný život. Zahynul jej snúbenec a partner, došlo k nezvratnému ukončeniu ich spolužitia, žalobkyňa utrpela šok a traumy z náhlej straty pre ňu blízkej osoby. Občiansky zákonník v §116 nestanovuje taxatívne kto sú blízke osoby. Takýto status získavajú osoby z dôvodu vyššej intenzity vzájomných vzťahov, v dôsledku ktorých sú si natoľko citovo blízki, že ujmu utrpenu jednou z týchto osôb by tá druhá považovala za ujmu vlastnú. Úzka citová väzba je determinovaná láskou a súdržnosťou, nie však v zmysle biologického príbuzenstva, ale na základe skutočného vzťahu prejavujúceho sa pravidelným kontaktom, vzájomným poskytovaním pomoci, starostlivosťou. Pri posudzovaní vzťahu žalobkyne s nebohým súd zohľadnil podobnosť ich partnerského vzťahu vzťahu manželskému, skutočnosť, že išlo o bytové, hospodárske a intímne spoločenstvo partnerov a i keď išlo o kratšie súžitie, partneri zamýšľali vstúpiť do manželstva.

46. Súčasťou súkromného života je nepochybne aj partnerský život, zahŕňajúci vzťahy medzi blízkymi osobami a preto rešpektovanie súkromného, teda i rodinného resp. partnerského života musí zahŕňať právo na vytváranie a rozvíjanie vzťahov s ďalšími ľudskými bytosťami, aby tak bolo možné okrem iného tiež rozvíjať a naplňovať vlastnú osobnosť. Zavinená smrť blízkej osoby preto môže vzhľadom k vzájomným úzkym a pevným sociálnym, morálnym a citovým väzbám predstavovať natoľko závažnú nemateriálnu ujmu pre rozvíjanie a naplňovanie osobnosti pozostávajúceho, že môže byť kvalifikovaná ako ujma znižujúca jeho dôstojnosť či vážnosť v spoločnosti (por. nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. PL. ÚS 16/04zo 4. mája 2005). Z tohto pohľadu ustanovenia Obč. zákonníka upravujú podmienky pre uplatnenie

finančnej satisfakcie za ujmu spočívajúcu v zásahu do osobnostných práv v dôsledku smrti blízkej osoby. Strata blízkej osoby je pre väčšinu ľudí tou najväčšou stratou, s ktorou sa môžu vo svojom živote stretnúť (por. nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 2844/14 z 22. decembra 2015).

47. Predpokladom pre prisúdenie primeraného zadosťučinenia v peňažnej forme je nedostatočnosť morálneho zadosťučinenia a vznik nemajetkovej ujmy. Ako už súd konštatoval v predchádzajúcich odsekoch odôvodnenia tohto rozsudku, žalobkyňa v danom prípade v príčinnej súvislosti so zásahom do jej práva na zdravie a na súkromie utrpela, a to v príčinnej súvislosti s narušením psychicko-morálnej integrity a usmrtením snúbenca, nemajetkovú ujmu. V danom prípade sa súčasne javila súdu možnosť priznania primeraného zadosťučinenia len v morálnej, nepeňažnej forme ako zjavne nedostatočná, a to najmä vo vzťahu k nenahraditeľnosti straty jednej z najbližších osôb žalobkyne, pričom ujmu týmto vzniknutú nemožno plne nahradiť ani peňažnou satisfakciou, ktorú za daných okolností možno vnímať len ako prostriedok slúžiaci k zmierneniu závažného dosahu protiprávneho konania žalovaného 1/, keďže finančný ekvivalent za ľudský život nie je možné určiť.

48. Súd tak vzhľadom k vyššie uvedenému dospel k záveru, že uplatnený nárok žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy v peňažnej forme je čo do základu daný a zaoberal sa tak v ďalšom posúdení otázky primeranosti výšky peňažného zadosťučinenia.

49. Základnými kritériami (§ 13 ods. 3 OZ) určenia výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch v dôsledku neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti, sú závažnosť vzniknutej ujmy, ako i okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo (ktoré môžu byť významné tak u osoby postihnutej ako aj u osoby, ktorá neoprávnený zásah spôsobila). Žalobkyňa v dôsledku mnohých zranení bola vystavená psychickým útrapám, obavám, úzkostným stavom v súvislosti s liečbou, prekonaním a vyrovnaním sa s ich následkami. Hlavne však došlo k násilnému pretrhnutiu citových väzieb, vyplývajúcich z intenzity vzťahu so zomrelým danej tým, že išlo o snúbenecký pár. Okrem psychickej bolesti, ktorá v prípade straty veľmi blízkeho človeka je často vnímaná ako neznesiteľná, fyzická, obmedzujúca aktivity pozostaleho, často vyžadujúca odbornú pomoc (v dôsledku duševného ochorenia), bola žalobkyňa zasiahnutá stratou osoby, v ktorej pociťovala oporu i v materiálnej oblasti a predpokladala vytvorenie fungujúcej rodiny. Vzhľadom na intenzitu tohto zásahu a jeho nenapraviteľné následky je morálne zadosťučinenie nepostačujúce.

50. Pri hodnotení okolností, za ktorých došlo k neoprávnenému zásahu súd na strane žalovaného v rade 1/ prihliadal ako na významnú skutočnosť, že v danom prípade išlo na jeho strane o nedbanlivostné (neúmyselné) konanie. Súd pri úvahe o výške ujmy žalobcov prihliadol na skutočnosť, že nebhý nijako nezapríčinil vznik ujmy, neporušil žiadnu právnu povinnosť na úseku cestnej dopravy, naopak nehodu zaviniť žalovaný 1/, ktorý sa poškodenej ospravedlnil za vzniknuté ujmy zaslaním listu až rok po nehode. Súd preto popri posudzovaní okolností neoprávneného zásahu prihliadal na okolnosti na oboch procesných stranách, ako aj na tú skutočnosť, že náhrada nemajetkovej ujmy slúži len na zmiernenie následkov vzniknutej ujmy tak, aby bol dosiahnutý účel tohto kompenzačného konania a žalobkyňa nebola považovaná naďalej ako obeť porušenia dohovoru o ľudských právach (čl. 8 ods. 1) ako i listinných základných práv a slobôd (Ústavný zák. č. 23/1991 Zb. čl. 10 ods. 2 ako i porúčenia čl. 19 ods. 2 Ústavy SR).

51. Náhrada nemajetkovej ujmy nie je náhradou za život, slúži len na zmiernenie následkov vzniknutej ujmy pričom je nepochybné, že žiadna suma priznaná v súdnom konaní nie je dostatočná vzhľadom na spôsobenú ujmu, ani na to, aby nahradila ľudský život. Výška náhrady je priznávaná súdmi na základe voľnej úvahy s prihliadnutím na zákonné kritériá a to na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých došlo k neoprávnenému zásahu do osobnosti.

52. Napokon súd vo všeobecnosti poukazuje na to, že pri stanovení peňažného zadosťučinenia platí v európskom deliktuálnom práve zásada, že v prípade objektívne podobných ujmy, by sa mali priznávať porovnateľné sumy, keďže priznanie diametrálne odlišných výšok odškodnenia v skutkovo a právne podobných prípadoch je nielen prejavom sudcovskej svojvôle, ale i porušením práva poškodeného (príp. škodcu) na spravodlivý súdny proces. Vodiacimi parametrami proporcionálne spravodlivého zadosťučinenia je atribút primeranosti, ktorý je rozhodujúcim kritériom priznávania odškodnenia, aby bol dosiahnutý účel kompenzácie, inak napriek poskytnutému odškodneniu by sa poškodení mohli naďalej kvalifikovať ako obeť porušenia Dohovoru o ľudských právach. Na druhej strane pri zachovaní

proporcionality, výška relutárnej (peňažnej) satisfakcie nesmie byť prostriedkom bezdôvodného obohatenia a pôsobiť na škodcu likvidačne. Rozhodujúcim je preto zvažovanie individuálnych okolností prípadu (vyššie uvedených v danom prípade). V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že súd musí zohľadniť aj doterajšiu rozhodovaciu prax súdov pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy. Pri určovaní sumy nemajetkovej ujmy musia všeobecné súdy zároveň zohľadňovať svoju vlastnú rozhodovaciu činnosť, a teda v súlade s princípom rovnosti rozhodovať v porovnateľných veciach rovnako a v ich judikatúre by tak mal existovať vzťah priamej úmernosti medzi závažnosťou ujmy a výškou priznanej náhrady (náleží ÚS SR sp.zn. III. ÚS 288/2017 z 6. decembra 2017).

53. Súd pri stanovení nemajetkovej ujmy prihliadol aj na rozhodovaciu činnosť iných súdov, keď Okresný súd Čadca v rozsudku sp.zn. 5C/47/2011 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Žiline sp.zn. 5Co/255/2018 priznal rodičom po 18.000,- eur a súrodencom po 6.000,- eur, Okresný súd Nové zámky v rozsudku 9C/121/2011 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co/8/2017 priznal rodičom, ktorý s nebohým nežili v spoločnej domácnosti po 10.000,- eur a bratovi 5.000,- eur, Okresný súd Liptovský Mikuláš v rozhodnutí sp.zn. 7C/256/2011 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/264/2013 priznal rodičom po 10.000,- eur, Okresný súd Humenné v rozhodnutí sp. zn. 12C/60/2011 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/212/2015 priznal rodičom po 20.000,- eur, Okresný súd Nitra v rozhodnutí sp. zn. 4C/119/2014 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu nitra sp. zn. 7Co/286/2017 priznal rodičom po 15.000,- eur a sestre 10.000,- eur, Okresný súd Vranov nad Topľou v rozhodnutí sp. zn. 5C/38/2012 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/183/2014 priznal rodičom 15.000,- eur a bratovi 5.000,- eur, Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 2Cdo/154/2010, odmietol dovolanie voči rozhodnutiu o priznaní náhrady za smrť dcéry obom rodičom po 17.000,- eur.

54. Po zohľadnení uvedeného vzhľadom na závažnosť vzniknutej ujmy u žalobcov ako i okolnosti, za ktorých k porušeniu práv došlo, súd priznal nemajetkovú ujmy vo výške tak ako je uvedené vo výroku I. tohto rozsudku a v ostatnej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol (výrok II.) Súd považuje výšku náhrady nemajetkovej ujmy za primeranú a proporcionálnu náhradu strádania žalobkyne (reštitučnej podstaty relutárnej náhrady a jej vyrovnávacieho charakteru). Výška priznanej nemajetkovej ujmy v peniazoch vo vzťahu k žalobkyňe nie je žiadnou hmotnou satisfakciou, ale určitým gestom slušnosti a spravodlivosti a v žiadnom prípade nemôže odčiniť dopad tragickej udalosti, ktorá nastala následkom konania žalovaného 1/. Výška súdom priznanej sumy podľa názoru súdu nemôže viesť k neprimeranému obohateniu a nie je ani náhradou príjmu, je primeraná závažnosti vzniknutej ujmy a okolnostiam, za ktorých k porušeniu práva došlo a vo vzťahu k žalovaným nepôsobí likvidačne.

55. V danom prípade u žalovaných 1/ a 2/ nejde o solidaritu v zmysle § 438 ods. 1 OZ, keďže nároky žalobkyne voči žalovanému v rade 1/ a voči žalovanému v rade 2/ nemožno stotožňovať. Nárok žalobkyne vyplýva z iného právneho titulu (u žalovaného 1/ z jeho zodpovednosti za neoprávnený zásah) a u žalovaného 2/ z jeho povinnosti poskytnúť plnenie podľa osobitného právneho predpisu (§15 ods. 1 ZP). V danom prípade tak nejde o neoprávnený zásah, ktorý by spôsobili spoločne obaja žalovaní, je však zrejmé, že žalobkyňa nemôže byť uspokojená so svojím nárokom od oboch povinných subjektov, a preto je možné zaviazat' žalovaných na plnenie iba tak, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia aj povinnosť druhého z nich.

56. Podľa § 255 ods. 1, ods.2 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

57. Podľa § 262 ods.1, ods.2 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

58. V predmetnej veci išlo o konanie v ktorom výška plnenia závisí od úvahy súdu Žalobkyňa bola v konaní úspešná v časti základu nároku, pričom výška priznaného nároku závisela výlučne od úvahy a posúdenia súdu. Preto súd priznal žalobkyňe nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, pričom pri ich vyčíslení sa bude vychádzať z priznanej sumy. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po

právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom (§ 262 ods. 2 CSP)

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou podpísaného súdu ku Krajskému súdu v Trenčíne, pokiaľ sa tohoto práva po vyhlásení rozsudku účastníci výslovne nevzdali.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania (§ 132 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, žalobca môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.